

[Pernille Frahm]

te en mand, hvordan han havde henvendt sig til kommunen for at høre, hvordan han var stillet, og efter et enkelt opslag på sin skærm kunne den flinke dame meddele ham, at han sandelig ikke skulle forvente noget som helst, for de kunne jo se, at han havde råd til selv at betale. Sådan opfyldte kommunen sin forpligtelse til en visitation af den enkeltes behov.

En kvinde kunne fortælle, at hun var blevet blind for ca. 10 år siden og tidligere havde modtaget hjælp i halvanden time daglig. Kommunen havde nu skåret det ned til halvanden time ugentlig, og i øvrigt henviste de hende til et privat firma, som hun kunne hyre til supplement for den hjælp, kommunen ville give. Hun havde forhørt sig, om hun dog i det mindste ikke kunne bruge kommunens personale, men andre regler forhindrede så dette.

Hvad skal jeg gøre, siger hun. Jeg er blind 24 timer i døgnet; jeg føler mig tryk ved, at de fremmede, der kommer i mit hjem, i hvert fald er kommunens personale. Nu er jeg overladt til folk i et privat firma, som jeg intet kender til.

Og listen kunne forlænges, ikke bare fra Gentofte Kommune, men også andre af landets kommuner har i deres økonomiske nød ladet sig presse til at sparke nedad, ned til dem, der virkelig er svagt stillet.

Vi kender alle sammen baggrunden med nedlæggelser af plejehjemspladser, med kommunale nedskæringer, med regeringens stramme politik og de problemer, det giver for kommunerne med at få budgettet til at løbe rundt. Hvis Folketinget vil fastholde Danmark som et land, hvor man kan føle sig tryk i sin alderdom, hvor man ikke skal frygte at blive ladt i stikken, hvis man er handicappet, så må Folketinget nu stemme for det dagsordensforslag, der er fremsat af et flertal i Tinget, for her tages der ikke bare højde for de behov, der er for hjemme-hjælp, men også for plejehjemspladser, ældreboliger og ikke mindst for de økonomiske problemer, kommunerne kan få i forbindelse med at overholde loven.

Vi har fra starten bakket op om politikken »længst muligt i eget hjem« ud fra flere argumenter. Dels finder vi det indlysende rigtigt, at man skal have en mulighed for at blive længst muligt i de kendte rammer, så længe det overhovedet kan lade sig gøre, dels er det en økonomisk fordel at kunne hjælpe folk i hjemmet i stedet for at institutionsgøre dem, men vi havde

aldrig regnet med, at valget mellem plejehjem og hjemmehjælp skulle kunne blive til et valg mellem at dø på en venteafdeling på et hospital eller dø uden hjælp i sit eget hjem – ende som ensom fange i eget hjem.

De fine og rigtige ideer, der ligger bag tanken om længst muligt i eget hjem, må nu føres ud i virkeligheden. Vi skal bygge det antal plejehjemspladser, der er behov for, og vi skal give den hjælp, der er brug for.

Kirsten Jacobsen (FP):

Den ældredebate, vi nu er godt i gang med, burde vi selvfølgelig have haft for lang tid siden. Den burde vi have haft, fordi regeringen havde fremsat nogle forslag til løsning af de mange problemer, som pensionisterne har, både når det drejer sig om den manglende hjemmehjælp, når det drejer sig om det nødvendige antal plejehjemspladser, og når det drejer sig om at få døgnplejen til at fungere.

Det kan ikke være ukendt for regeringen, at kommunerne ikke har levet op til den lovgivning, Folketinget har vedtaget på disse områder, og det er en sørgelig kendsgerning, at hver gang der er problemer for en svagt stillet gruppe, er regeringens velvilje så lille, at den næsten ikke er til at få øje på. Forud for sidste års sommerferie var det de tvangsauktionstruede boligejere, som andre partier måtte tage initiativ til at hjælpe, og forud for dette års sommerferie er det altså de gamle. Det er kedeligt, men det er vi bare nødt til at tage til efterretning.

Jeg synes også, det er kedeligt, at socialministeren i Socialudvalget har sagt, at hverken socialministeren eller Folketinget kan eller skal blande sig i, hvordan kommunerne tilrettelægger deres hjemmehjælp. Det er nemlig ikke rigtigt, og derfor er Folketinget naturligvis nødt til i dag at fortælle socialministeren og markere det med et flertal, hvordan vi mener reformen »længst muligt i eget hjem« skal fungere i praksis. Hvis ministeren ikke herefter kan komme igennem ad frivillighedens vej ved at lave aftaler med kommunerne, må ministeren fremsætte lovforslag, som pålægger kommunerne at efterleve den lov, Folketinget allerede har vedtaget.

Den siger bl.a., at det påhviler kommunalbestyrelsen at sørge for, at der i kommunerne findes en hjemmehjælpsordning, således at der ydes praktisk bistand i hjemmene af hjemmehjælpere, der er uddannet til at varetage dette hverv.